

Premišljaj ta teden
globokost in resničnost sle-
dečih rekov, citatov in gesel:

„Ne samo, kar veleva mi stan,
kar more,
ta mož je storiti dolžan!“

„Kdor zaničuje se sam, podlaga
je tajčevi peti.“

„Sloga jači, nesloga tlači.“

Uredništvo in upravnništvo v Ptuj, Ček. rač. 16.089.
Naročnina za celo leto Din 28.—, pol leta Din 20.—,
četrt leta 10.—. Za plačila nazaj se računai vsaka številka 1 dinar.

PTUJ, dne 14. maja 1932

Cena oglasov: Po ceniku odn. po dogovoru.
Cena malih oglasov: Vsaka beseda Din 1.— in —50.
Večkratne objave po dogovoru.

Slavo Štine, Maribor:

Binkoštna.

Dobrot božanskih tisočero,
bogastva vedno polno mero
ljubezen večna svetu daje!

A vendar: težko je življenje
in vedno večje je trpljenje —
ves svet že v temeljih se maje . . .

Zakaj? — Zato, ker luč spoznanja
ljubezni večne svet odklanja
in blesk zlata svoji si raje . . .

Prosimo vsi za dar modrosti,
in vsega bo za vse zadosti —
ljubav prešinja naj vse kraje!

Davorin Žunkovič, Maribor:

K zgodovini pojma „Sokol“ v literarno historičnem oziru.

K stoletnici Tyrševega rojstva.

(V naslednjem prinašamo prav
zanimivo slovstveno-zgodovinsko
razpravo izpod peresa našega so-
trodnika, ki je priznan književnik
in vojaški zgodovinar, čigar temelji-
ta jezikovna raziskavanja o Slo-
vanih so v kulturnem smetu vzbudi-
la veliko pozornost in so dragoc-
en pripomoček za vse, ki se po-
glabljajo v resni študij staroslo-
vanske kulture. Autor, ki je naš
stalen sotrudnik, je še danes stal-
en sodelavec čeških listov in „Rat-
nega lista“ v Beogradu ter dela
todačasno na razlagi svet pisemskih
vojnih pohodov iz vojaškega sta-

lišča. Za naš list nam je obljubil
krtičen življenjepis svetega Jero-
nima, ki je naš rojak iz Strigove.
Naslednja razmotrivanja, ki bodo
objavljena v treh nadaljevanjih
naj cenj. čitatelji ne vzamejo kot
kak tendenčen spis, ampak kot res-
no literarno hi-torično razpravo.
Uredništvo.)

Kakor znano, so se pri nas z za-
konom od 6. decembra 1929 vse obsto-
ječe telovadne organizacije, ki so do
takrat temeljile deloma na strankarsko
politični, deloma na verski podlagi —
razpustile in nadomestile z novo dr-
žavno organizacijo, zvano Sokol Kralje-
vine Jugoslavije (skrajšano: SKJ).

Ta sicer sama na sebi zgodovinska
odločitev je skrajja v prizadejih kro-
gih izzvala deloma nepriznani nevolji.
Če o njej neko bojazljivo skrito animoz-
nost, ker so ob tej zgodovinski po-
tezi merodajni činitelji nanerno opu-
stili ali pa podzavestno prezrli potre-
bo, da široki javnosti podajo jezikov-
no in kulturno-zgodovinsko razlago bi-
sivega pojma „sokol“; ako bi se to stori-
lo, bi bila vsaka antagonistična raz-
laga tega sedaj oficijelnega naziva že
v kalli onemogočena in bi se postop-
ni mirni prehod v novoustvarjeno si-
tuacijo dosegel kot sam po sebi raz-
umljiv pojav čisto avtomatično brez
razburjanja prizadejih. Toda v kritiko
tako nastalih razmer se spuščati, ni
ramen predstoječe literarno-zgod. vin-
ske razprave. —

Dejstvo, da se je tak razlaga, ki
bi služila v pomirjenju razburjenih du-
hov opustila, se pač mora p ipisova-
ti okolnosti, da ni bilo v krogu odlo-
čujočih nobenega človeka, ki bi bil o-
rijentiran o tem, da je pojam „sokol“

jezikovno genetično homonim tj. be-
seda z dvojnim, temeljno si naspro-
tjujočim pomenom, kar ima lahko za
posledico, da nezadosno orientirani
razlago dvojnega pomena podzavesno
zamenja, kar se v našem slučaju tu-
di faktično dogaja. — Nesmrtna zgo-
dovina nam ne-porno navaža ponov-
ne vzgleda takih kurioznih zamenjav,
ki so se vživele in se ne dajo več
iztrčiti, kakor napr. v našem slučaju,
ko ni nikdo resno in pravočasno opo-
zorial kritične javnosti na take nesmi-
selnosti.

Vsega tega pa pri nas ni bilo
treba. Mi vemo vse to že iz naših
najstarejših in najnovejših slov-
arjev in drugih slovstvenih priročnikov
in celo najnovejši Brockhausov leks-
kon povdarja dvojni smisel in pomen
besede „sokol“ jasno „Sokol — Held
und Falke“ (tj. Sokol pomeni — Ju-
nak in — sokol — ptica). Jaz sam sem
že v svoji knjigi („Die Slawen, ein
Urvolk Europas, 6. izdaja, stran 137)
javno opozorial znanstveni svet, da ho-
di po napačni poti, nakar sem dobil
„zadostilno“ mnenje merodajnih, da
se ta slovstvena napaka ne da več po-
praviti, četudi bi se v predmetnem
slučaju to lahko z eno potezo peresa
zgodilo. — Prezrlo se je namreč po-
pomena, da Slovani že od penticveka,
ki se ne da z letnico označiti sploš-
no pojmujejo pod izrazom „sokol“
(srp. „soko“) mladega, močnega, sta-
sičega, za vojaško službo zrelega moža,
v ljubavnih odnosih pa — ljubčka. Do-
kazov tej trditvi je nebroj v bogati
slovarski literaturi vseh vekov, vzlasti
v ruskih in jugoslovanskih (sc. s b-
skih) narodnih pesmih. Pod enim in
istim izrazom je „sokol“ zamišljen kot
bojevnik oz. junak in je mor-

fologično tudi zelo verjetno, da oba
homonima, katerih drugi meri na pti-
co — sokoča nista najbrže imela pr-
votno istega debela; kajti zdi se, da
gre v našem predmetnem primeru za
pojm „sok“ (succus, Saft) kot besedo-
tvorno deblo.

(Se nadaljuje prihodnjič.)

Tiha, a uspešna akcija „Narodne Sloge“ za omiljenje vinske krize!

Rabimo za enkrat 10 vagonov
oz. 800 hl dobrega haloškega
vina.

Odmey zadnje vinske razstave.

Našim zvesim čitateljem iz vseh
krajev je dovolj znano, kako smo široki
javnosti predstavili naše vinorodne in
naravno bogate, ali zavoljo splošne go-
spodarske krize silno obubožane Ha-
loze in marljive prebivalce teh solni-
čno lepih gorc. Tozadovni dopisi in
članki so inteli prav lep odmev tako ob-
času, ko se je začela in izvedla znara
pomozna akcija, katero so vodili od-
lični možje, kakor ob priliki, ko smo
osvežili žalostne spomine na še bolj ža-
lostne medvojne razmere. — Tolažili
smo s toplo iskreno besedo si omake,
ker smo sami siromaki, a smo pri tem
na tihem preudarili in „gruntali“, ka-
ko dejansko pomagati čez udarje im
vinogradnikom iz Haloz, da se osvobo-
dimo očitka praznega besedičenja in
tistega puhlega predbacivanja od strani
raznih amizij, ki že v kalli zat ejo vsako
dobro stvar samo zato, ker sami nimajo
svojih prstov vmes. Pa pu-timo te opaz-
ke in natočimo čistega vina o načrtu.

Kakor je morda že večini čitateljev
znano, čitajo „Narodno Slogo“ tudi na

Vladimir Vehovec:

Ogljarjev Peter.

(Konec)

5.

Županova Franča se je prebudila
z zadnjim petelinovim petjem. Za nje-
nim oknom je pošumevalo listje. Od-
grnila je pisano zaveso na oknu in se
zazrla v jesen.

V vrhovih kostanjev se je lovila la-
hek veter, beroč po vejstvu zadnje
orumenelo listje, katero je v poig a-
vanju vetra padalo na dvorišče.

Otožne in zasivele so ležale pla-
tane, zapuščene njive so stezale za-
rjevele brazde tja daleč v jesensko
meglo in nizko nad pustim poljem
se je podila jata žerjavov.

Postala je nehote otožna ob tem
pogledu.

Pri kozolcu je zapazila Petra. Ali
kako se ga je prestrašila, videč ga s
pomečkanim klobukom, njegova lepa
kanižola in irhaste hlače so bile vse

blatne zadaj. Velike, plave oči so čr-
no obrojlene kot bi Peter to noč
prebolel največje trpljenje. Skrila se
je za zaveso in opazovala.

„Piščeval je in s fanti se pote-
pal pozno v noč,“ ji je bila prva re-
šilna misel.

Tudi on jo je opazil na oknu. A
ko je zginita, ga je zaskelilo pri srcu
trikrat bolj močneje kot sinoči. Pre-
pričan je bil, da ga Franica vara; silno
je trpel ob tej misli. Potegnil je po-
trani klobuk in stopal skozi vas s težo na
srcu.

Za njim pa je s rnelo bisiro Fra-
nično oko.

Takrat je slopija v kamro Franič-
na mati.

„Kakor sem ti rekla že snoči, og-
ljarjevega Petra ne trpim. Ako hočeš
Matevža s Poljan, stara si dovolj, da
boš spoznala, kaj je prav ali ne,“ je
je hitela na vse zgodaj županova mati.

Franica je bila tiha, premišljevala je
o sinoči ko je pel s fanti Matevž s Po-

ljan pod njenim oknom. Še vedno ga je
tako živo videla s kipečimi brkami pod
nosom, ločrastih plavih las in zapeji-
vih oči. In potem še tisto, ko bi mafi
vedeli... Sicer pa mu je že obljubila,
da bo njegova.

„Saj ne rečem, da je Matevž grd in
neroden“, je odvrgla materi.

„I, seveda ni; hišo ima in denarja
v s'rinji. Peter pa je samo ubogi oglja-
ček“, je prtrdila stara, vesela, da se je
hči spametovala.

Kakor iz bliska je švignil Franici
Peter skozi možgane, ves blaten, za-
sramovan in ponižan. Zastudil se ji je.

Ker pa je molčala, je dejala mati:

„Ako bi vedela, kaj je čenčal nri-
Jože našemu hlapcu o Petru, da ga
je sinoči čuval naš maček pri kozolcu.
Najbrže se je s kamenjem hotel otolažiti
rad Poljanci, pa je zadremal tam od
strahu do jutra. Ljubosumnež zani-
karni!“

In starica se je nasmejela na vsa
dolga usta.

Franici je bilo sedaj vse očito. Su-
ni'a je mater v bok in rekla:

„Pa naj bo, Matevža s Poljan!“

Tako je bila za vedno zapečatená
Petrova ljubezen pri županovi Franici.

6.

Peter pa je tak at taval sredi polja
proti domu.

Zarudlo jutro nekje za planinami
ga je budilo, po njivalih in ob gozd-
nih obronkih so se še valile jesen-
ske megle in pomikale v sive planine.
Iz vasi je bilo čuti cvileč, otožen glas
vedno glasnoje. Iz bele megle se je
zvil kmet z vozom. Koščeno kljuse je
bilo tudi otožno, a voz je škripal o-
tožneje. Samo kmet v zastavnem ko-
raku se je sklanjal v polusenci nad
prazne brazde in je nekaj golčal, m-
mral, ko je zaslišal jutranje zvonenje
iz jesenske megle.

Peter se mu je umaknil za nizki
gram, da je odmrmljal kmet z vozom.

Stopil je zopet na blatno, zvože-
no pot.

Kranjskem. In tam je naš predlog našel pristrčen in iskren odmev: Oglasi so se zainteresirani, ki so voljni odkupiti po zelo primerni ceni tekopar mesecev do bodoče trgovine za enkrat 800 hektolitrov dobrega kmečkega vina iz Halož, kar odgovarja približno 10 vagonom, ako se natovorijo sotli po 600 do 900 litrov. — Klat se z vinski trgovino ne pečamo in za posredovanje ne zahtevamo nobene mešetarine, — za kar tudi nimamo koncesije, smo vzeli v svoj načrt direktno prodajo vina od pridelavcev samih t.j. vinogradnikov ter v naprej izključujemo vse vinske trgovce in — mešetarje!

Na ta način se doseže z malimi stroški večji dobiček, kar je v sedanji denarni krizi, ko povsod primanjkuje denarja samo zato, ker ubogi vinogradnik ne more svojega pridelka spraviti v denar — že precejšnja odpomoč v siskih. —

Za prvi poskus naše akcije rabimo samo 1 vagon t.j. približno 80 hektolitrov vina. Pogoji, v kolikor jih izdamo, so sledeči:

1.) To količino lahko dobavi en sam vinogradnik, ali pa dva soseda skupaj. —

2.) Vino mora biti pristno in domače v lastnih sodih od 600 do 900 litrov vsebine.

3.) Trgovci z vinom in mešetarji so, kakor že povdarjamo izključeni od te akcije.

4.) Vsak prodajalec oz. ponudnik si mora preskrbeti od občinskega urada potrdilo, da je ponudeno vino res njegov lastni pridelok.

5.) Prodajalec bo spremljal našega kupca z vinom do namembene postaje, nakar se mu kupnina izplača na roko. — S potovanjem bo videl košček lepše domovine, kjer se je ljudem zahotelo po čistem domačem haloškem vinu. —

Vse podrobne informacije dobite v našem uredništvu bodisi ustmeno, ali pa pismeno; vse njem s uča u se naj p ilozhi znamka za odgovor. —

Popolnoma smo prepričani, da bo naša temeljito zamišljena akcija dobro uspela.

Zadeva pa je zelo nujna, ker je na Kranjskem, kjer nima o dobrih vin — žeja za haloškim zelo — velika.

Da pa ne bo kake zmote, naj na koncu še omenimo, da velja ta naš predlog samo za one naše naročnike, ki bodisi pred prodajo, bodisi po sklenjeni kupčiji plačajo celoletno predplačilo za „Narodno Slogo“, ki p ip avlja svojim zvešim še druge ugodnosti, kakor zavarovanje zoper nesrečo pri delu, živini, po ognju, o kateri akciji bomo v kratkem izdali končnoveljavna navodila.

Dr. Anton Korošec — 60-letnik.

V borbi predvojnih Slovencev, ki so bili radi raznih avstrijskih terarističnih režimov zelo redko posejani, v globi, ko se je med živketon orožja svetovnega klanja ustvarjala zgodovinsko nespodbitna „Majniška deklaracija“, v času, ko je po besedah pesnika-prvaka Otona Zupaničiča: „Morda pa najmlajši brat pojde za vse usod iskat“ on položil sebe celega v usodo Domovine, v razdobju kajno skega partzankega klanja, v trenutkih velikih odločitev v narodnem gospodarstvu, vžast v zadušništvu, v težkih dneh obupnega razkola med brati — blesil ime doktorja Antona Korošca z zlatimi črkami zapisano v zgodovino slovenskega naroda. —

Kakor vsak možvelikan, ki ni ipczal po hrbtu množce kot duhovnik najnižjega čina (kaplana) do zgodovinsko nezbrisljivih kotit, — je bil vedno nesebičen. V raznih razdobjih svojega javnega udejstvovanja je vedno pokazal, kako visoko cenil parelo: „Sa us patria: suprema lex esto!“ (Blaginja domovine naj bo najvišji zakon.)

Da leč smo od vsake hinavščine in svetohlinstva, ko objavljamo te beže ugotovitve to možu, ki je tudi po uradnem mnenju eden najzasluženejših mož naše domovine.

Mnogo so mu podtikali, mnogo so mu nagajali, nešteto polen so mu metali pod noge in zvite zanjke nastav-

ljali... On pa je vse te spletke mirno vzel v svoj, nikomur, razun Bogu razodet račun in se ravnal pogeslu: „Prudenter agas et — respice finem“ (Ravnaj pametno in misli na konec) —

Ako so sangvinično razpoloženi mladini v njevovi s ranki kedaj n pačno razumeli njega, ki je že pred desetletem preorčil Abrahama, nesemo to mi kot objektivni ljudje v pošteno neodvisnem listu beležiti v računu dogov moža, ki je bil velik taktkrat, ko so današnji „velikani“ bili plašne miši pred črnozolto mačko.

Iz istih razlogov so vse nadaljnje proslave 60. obletca prepovelane v vsej banovini, ker so se nerazsojni ljudje spustili v izjave in vsklike, ki niso v skladu z obstoječimi zakoni.

Dr. Anton Korošec, slovenske gore list si je v srčih vseh razsojnih Jugoslovanov zgradil spomenik, ki je tršiši od bronu — „Monumentum aere perennius“ in to še za časa življenja.

Na njem ni pege korupcije, on gotovo ni v listi tistih mogolcev, ki so svoje „zarade“ znosili v inozemstvo in ni nikdar v tujini kupoval kompекse hiš Nesebičen slušabnikaroda iz najtežjih dni bridke predvojnogodovine, borec za samostojnost današnje Jugoslavije, večkratni komar državnih interesov naj kljub osebnim diferencam in nesoglasju s taktiko „njegove“ s ranke v raznih razdobjih — živi, dokler mu je usojeno v korist Naroda in Domovine!

Dopisi.

CESTA ZLATOLIČJE-PTUJ. Od več strani smo preigli zelo žolčne pritožbe, v kako slabem stanju je cesta Maribo-Ptuj, ki je najmočnejša pometna žila Dravskega polja. Dočim se v predelu od Maibora do meje srezkega poglavstva Maribor desni breg pav pridno in sproti popravlja, je v omočju ptuškega sreza, vlasti od Zlatoličja naprej v tako obupnem stanju, da je vožnja z avtomobil-

bili prav riskirana stvar tako za lastnike avtomobilov, ki utrpijo dnevno težke defekte (zlom vzmeti i. dr.), kakor za potnike, ki imajo pri takivožnji zelo „pr. t eslive“ občutke. En sam avtoBUS, ki vzdržuje reden promet na tej časti je en sam dan imel trikrat zlomljeno vzmet (Federbruch). Ker so motorna vozila vsestransko itak močno obdavčena in morajo njih lastniki prav globoko seči v žep tudi za ceste, pričakujemo v nastopu tujske sezone skorajšnje remedure. —

Prava tolažba za živčno bolne

je moje pravkar izdano pojasnilo! V istem se razlagajo moje večletne skušnje o razlogih, vzrokih, nastanku in zdravljenju živčno bolnih. Ta evangelij zdravlja pošiljamo vsakomur **popolnoma zastonj** ako isto od spodnjega naslova pismeno zahteva.

Tisoče zahvalnih pism dokazuje nedosegljivo edini uspeh neumernega in vestrega preiskovanja za dobrobit trpečega človeštva. Kdor pripada

veliki množici živčno bolnih,

kdor trpi od raztresenosti, tesnobe, oslabiljenja spomina, živčnega glavobola, nespanja, želodčnih motenj, prevelike občutljivosti, bolečin v sklepih, splošni ali delni telesni oslabelosti ali od drugih brezstevnih pojavov,

prosa zahtevati mojo knjigo tolažbe! Kdor bo isto pazljivo prečital, bo prišel do tolažilnega spoznanja, da je pot do zdravlja in veselja do življenja čisto enostavna!

Ne čakajte in pišite že danes! Zbiralno mesto pošite:

ERNST PASTERNAK
BERLIN SO
Michaelkirchplatz Nr. 13, Abt. 929.

Gozdovi so bili namah obzarjeni, pozlačeni v jutranjem solncu, samo otožno so pošumevali v vrhovih: jesen... smrt... In voda ob poti je turbobno žuborela, in mlin za vasjo je žalostno ropotal, in pastir na paši je s podrhtajočim glasom ukal: jesen... smrt...

Nezmerno težko mu je bilo pi srcu, ropotali so mu dekleta, tisto lepo, prvo ljubezen, njegovo dušo vse, prav vse... Zdaj bi pa še samo rad umrl... umrl...

Zopet so ga predramili težki, zamolkli koraki. Dolga, koščena postava Matevža s Poljan se je postavila pred njega.

Hitro je s inil pesti. Toda glej! Dvoje svetlih, zelenih mačjih oči strani v njega... Stresa ga mraz.

Matevž se zasmee, prav navihano se zakrohoe in žganje puhti od njega.

„Ho, oglarjev Peter! Kako pa te je to noč stražil županov maček? Ka-a-aj?“ zopet se je prav debelo zakrohotal.

„Peter, tisto zapoj!“ in pične pesti, žipustivši ga sredi poti.

Pa men' se dekle snil,

k'je moja včasih b'lo...“

Votlo se je razlegala pesem dalje žloli po ovinku.

„Že vedo... že vedo... Konec,

konec...“ je mrmral Peter v bolečini. Pokril si je z blatnim rokavom obraz kot bi mu šlo na jok.

„Ta prokleti županov maček, da bi ga vrat!“

Z veliko blatno liso preko obraza je stopal po poti skozi gozd. In ko je stopil na domači prag, je zdrknila debela, svetla solza preko tiste blatne lise po licu.

O, kako grenka si ti solza razočaranja!

7.

Okoli županove hiše je žvižgal tisto popoldan oster veter.

Franca je bila jako židane volje, vespopoldan je čebjlala s svojimi družicami v podstrešni kamri. Saj je bil zadnji dan pred poroko, jutri ima vendar stopiti v domačo cerkev z Matevžem v življenje.

Koliko je bilo takrat dela pri županovih. Velika, hišna vrata so bila okrašena s smrečjem in papirnatiimi rožami vpletена v zelenje.

V hiši postavljene primirne mize so čakale gostov, in jedače in pijače je bilo tudi že obilo preskrbljene. Dolgi, svatovski vozovi so stali pod kozolcem lepo okrancani. Pa tudi nevesta bo zala, devet dni in devet noči ji šivajo vaške mojškre bala.

Hitro se je nočilo tisto popoldne.

Franca se je podala v svojo kamro, šedla k oknu in premišljevala vse od kraja, ko je še ljubila oglarjevega Petra. On ni bil za njo, preveč ljubosumen in boječ. Takega moža ne sme imeti, po'eg tega še samo ubogi oglar. Tudi doma ne bi k temu nikoli privoili.

Za nišjeno je zrla skozi okno.

Zunaj je jel rositi dež med vetrom, beoč zadnje liste s črnih vej.

Ovelo cvetje na njenem vrtu je prepogiba'lo glavice in se kivi'lo k tlom. Nekje doli pod oknom je glasno štumel narasli vaški potok, boksten otrokov jok je slišati od soseda in žerjavi so letali zopet nizko proti meglenemu obzorju.

Takrat je šel mimo Peter. Bil je videti ves zbeگان in nesrečen.

V lice kozmat, je gledal v tla in zavil s težkimi koraki proti naraslemu vaškemu potoku.

Pokri'la je z dlanjo obraz; otožno in zamo'klo ji je bilo v dno duše...

8.

Harmonika, smeh, petje in viisk se je razlegalo drugi dan pri županovih.

Franca in Matevž s Poljan se bosta vzela. Staro in mlado se je veselilo z njima.

Samo nevesti je bilo nekako tes-

no, a potožila ni nikomur.

Ko so svatje krenili mimo županovega kozoča, kjer je stal nekoč oglarjev Peter na preži, je pribežal nasproti od potoka bosonog nori Jože, tiskal je z rokami in se drl s zategnjenim glasom:

„Pe-e-eter oglarjev je u-utonil!“, pa zopet in zopet je ponovil to novico.

Nevesta je preblede'la, ženin se je samo v negotovosti okrenil na vozu. Zagledal je dva moža noseča Petrovo trup'lo preko polja od poloka, poleg je neusmiljeno tulila Petrova mati.

Ko je starka zagledala svate nāvozeh je stekla preko vlažnih njiv na cesto.

„Ti si mi ga ubila, ti, ki si ga ogoljufala za ljubezen! O ti, ti!“ je pretila nevesti. „Ti, ki si se z drugiml spečala... Ti psica negnusna, ti! Božja kazen naj te zadene! O, psica pregrešna!“ in zopet se je spustila v jok.

Godec, ki je sedel spredaj na prvem vozu, je samo debelo pljunil na cesto in nategnil harmoniko.

Ženin Matevž se je zravnal in velel voznikom pognati.

Jok, groznje in smeh, vse je utonilov godčevi harmoniki.

Poskakajoč, bos in raztrgan je tekel za svati nori Jože...